

Sygn. akt I ACa 894/12

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 października 2012 r.

Sąd Apelacyjny w Krakowie – Wydział I Cywilny

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Paweł Rygiel
Sędziowie:	SSA Piotr Rusin SSA Teresa Rak
Protokolant:	st.sekr.sądowy Beata Lech

po rozpoznaniu w dniu 12 października 2012 r. w Krakowie na rozprawie

sprawy z powództwa (...) spółki z o. o. w K.

przeciwko J. Z.i (...) spółce z o.o. w K.

o zapłatę

na skutek apelacji strony powodowej

od wyroku Sądu Okręgowego w Krakowie

z dnia 18 maja 2012 r. sygn. akt I C 1985/05

1. zmienia zaskarżony wyrok:

- w pkt. I w ten sposób, że nadaje mu brzmienie: „uchyla nakaz zapłaty wydany przez Sąd Okręgowy w Krakowie w dniu 29 lipca 2005 roku, sygn. akt I Nc(...)i umarza postępowanie co do kwoty 375.593,89 zł (trzysta siedemdziesiąt pięć tysięcy pięćset dziewięćdziesiąt trzy złote 89/100) oraz co do odsetek od tej kwoty liczonych od dnia 29 września 2010 roku do dnia zapłaty, zasądza od strony pozwanej (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w K. na rzecz strony powodowej (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w K. kwotę 704.148,55 zł (siedemset cztery tysiące sto czterdzieści osiem złotych 55/100) wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 8 czerwca 2005 roku do dnia zapłaty, zaś w pozostałym zakresie powództwo oddala”;

- w pkt. II w ten sposób, że zasądza od strony powodowej na rzecz pozwanego J. Z.kwotę 12.300,00 zł (dwanaście tysięcy trzysta złotych) tytułem kosztów procesu oraz zasądza od strony pozwanej (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w K. na rzecz strony powodowej kwotę 12.402 zł (dwanaście tysięcy czterysta dwa złote) kosztów procesu;

2. w pozostałym zakresie apelację oddala;

3. zasądza od strony powodowej na rzecz pozwanego J. Z. kwotę 5.400 zł (pięć tysięcy czterysta złotych) tytułem kosztów postępowania apelacyjnego;

4. zasądza od strony pozwanej (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w K. na rzecz strony powodowej kwotę 40.608 zł (czterdzieści tysięcy sześćset osiem złotych) tytułem kosztów postępowania apelacyjnego.

Sygn. akt I ACa 894/12

UZASADNIENIE

Strona powodowa (...) Spółka z o.o. z siedzibą w K. wniosła o zasądzenie na jej rzecz solidarnie od pozwanych (...) spółki z o.o. z siedzibą w K., E. W., J. Z. i B. Z. kwoty 1.079.742,44 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 8 czerwca 2005 roku do dnia zapłaty. W toku procesu strona powodowa cofnęła powództwo w stosunku do pozwanych E. W. i B. Z., a także co do kwoty 375.593,89 zł oraz co do odsetek od tej kwoty przypadających po dniu 29 września 2010 roku.

W dniu 29 lipca 2005 roku Sąd Okręgowy w Krakowie wydał nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym I Nc (...) i nakazał pozwanym (...) spółce z o.o. w K., E. W., J. Z. i B. Z., by zapłacili solidarnie powodowi (...) SA w K. kwotę 1.079.742,44 zł z odsetkami ustawowymi od 8 czerwca 2005 roku do dnia zapłaty oraz kwotę 21.096,80 tytułem kosztów procesu w terminie dwóch tygodni od doręczenia nakazu, albo wniesli w tym terminie zarzuty.

W zarzutach od wydanego w sprawie nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym **pozwani (...) spółka z o.o. w K., E. W., J. Z. i B. Z.** wniesli o uchylenie go w całości i oddalenie powództwa.

W dniu 12 grudnia 2007 roku strona pozwana cofnęła pozew wobec pozwanych E. W. i B. Z..

Postanowieniem z dnia 12 grudnia 2007 roku Sąd Okręgowy w Krakowie uchylił nakaz zapłaty z dnia 29 lipca 2005 roku I Nc(...) w stosunku do pozwanych E. W. i B. Z. i postępowanie co do tych pozwanych umorzył.

Sąd Okręgowy w Krakowie wyrokiem z dnia 18 maja 2012 roku uchylił nakaz zapłaty wydany przez Sąd Okręgowy w Krakowie w dniu 29 lipca 2005 roku, sygn. akt I Nc(...) w stosunku do pozwanych (...) Spółki z o.o. z siedzibą w K. oraz J. Z. w całości i oddalił powództwo w części oraz umorzył postępowanie w pozostałym zakresie. Ponadto Sąd zasądził od strony powodowej na rzecz pozwanych do niepodzielnej ręki kwotę 23.100 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sąd Okręgowy rozstrzygnięcie wydał w oparciu o następujący stan faktyczny:

W dniu 21 grudnia 2001 roku strona powodowa zawarła z G. W. i J. Z. wspólnikami spółki cywilnej P.H. P. (następnie przekształconej w spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością) umowę o współpracy, zgodnie z którą zobowiązała się do hurtowej sprzedaży na rzecz pozwanych wyrobów będących obecnie w jej dyspozycji, zaś pozwani zobowiązali się do odbioru tych wyrobów i zapłacenia ceny. Umowa została zawarta na okres jednego roku od dnia 1 stycznia 2002 roku do dnia 31 grudnia 2002 roku, zaś w przypadku braku pisemnego oświadczenia którejkolwiek ze stron o braku zgody na przedłużenie umowy na następny rok, umowa ulegała przedłużeniu na rok następny. W związku z zawartą umową zostały udzielone następujące zabezpieczenia: weksel, hipoteka na nieruchomości oraz postanowienie o własności towaru do momentu uiszczenia za niego zapłaty. Pozwani G. W. i J. Z. jako wspólnicy spółki cywilnej P.H. P. wystawili weksel in blanco, który wraz z deklaracją wekslową wręczyli pracownikowi powodowej spółki. Zgodnie z deklaracją strona powodowa została upoważniona do wypełnienia weksla w każdym czasie na sumę odpowiadającą zadłużeniu wystawcy, łącznie z przysługującymi odsetkami i kosztami obsługi prawnej oraz do opatrzenia weksla datą płatności i datą wystawienia według własnego uznania. O fakcie wypełnienia weksla strona powodowa była zobowiązana zawiadomić wystawców listem poleconym wysłanym nie później niż 7 dni przed terminem płatności, zaś deklaracja wekslowa zawierała również oświadczenie, że poręczyciele wekslowi wyrażają zgodę na treść deklaracji, bez ograniczeń. G. W. i J. Z. podpisali weksel in blanco jako wspólnicy spółki cywilnej P.H. P. i opatrzyli pieczęcią tej

spółki. W dniu 22 maja 2002 roku spółka cywilna P.H. P. G. W. i J. Z. została przekształcona (...) spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością w trybie określonym w kodeksie spółek handlowych.

W dniu 18 lutego 2003 roku strony zawarły ugodę określającą zasady przyszłej współpracy handlowej oraz dobrowolnej spłaty zadłużenia z tytułu zrealizowanych dostaw towaru względem powodowej spółki. Jednocześnie strony określiły wysokość zadłużenia strony pozwanej na kwotę 1.255.659,94 zł z tytułu należności głównej, kwotę 42.531,33 zł z tytułu odsetek ustawowych za 2001 rok oraz kwotę 174.676,59 zł z tytułu odsetek ustawowych za okres od dnia 1 stycznia 2002 roku do dnia 31 stycznia 2003 roku. Strony uzgodniły w ugodzie warunki i zasady restrukturyzacji i spłaty powstałego zadłużenia, zaś pozwana spółka potwierdziła wszelkie zabezpieczenia ustanowione na rzecz powodowej spółki na mocy umowy o współpracy z dnia 21 grudnia 2001 roku. Zawarta przez strony ugoda miała obowiązywać do chwili całkowitej spłaty zadłużenia z tytułu należności głównej, nie dłużej niż do dnia 31 grudnia 2005 roku, przy czym strona powodowa była upoważniona do rozwiązania ugody ze skutkiem natychmiastowym przed tym terminem, w przypadku nie wykonania przez dystrybutora jakiegokolwiek ze zobowiązań objętych ugodą, chyba, że niewykonanie nastąpiło na skutek działania siły wyższej. W przypadku rozwiązania ugody dokonane wpłaty i zaliczenia na poczet zadłużenia miały pozostać w mocy, natomiast w stosunku do pozostałej części zadłużenia, w tym odsetek ustawowych od dnia 1 stycznia 2002 roku strona powodowa była upoważniona do przystąpienia do realizowania ustanowionych przez stronę pozwaną zabezpieczeń. Z uwagi na niezrealizowanie przez pozwaną spółkę postanowień ugody strona powodowa pismem z dnia 22 kwietnia 2005 roku rozwiązała ugodę ze skutkiem natychmiastowym i wezwała pozwaną spółkę do zapłaty całego zadłużenia w kwocie 905.065,85 zł wraz z należnymi odsetkami ustawowymi od dnia wymagalności poszczególnych należności, w terminie 7 dni, informując jednocześnie, że w braku zapłaty w wyznaczonym terminie wypełni weksel in blanco wystawiony przez współników spółki cywilnej. Strona powodowa wypełniła weksel poprzez wpisanie w nim miejsca i daty wystawienia – K., 24 maja 2005 r., kwoty 1.079.742,44 zł, daty zapłaty – 7 czerwca 2005 r, remitenta – (...) S.A. oraz miejsca zapłaty – K.. Dłużnicy zostali zawiadomieni o wypełnieniu weksla oraz wezwani do zapłaty. Strona pozwana w piśmie z dnia 10 czerwca 2005 roku złożyła wobec powodowej spółki oświadczenie o dokonaniu potrącenia wzajemnej wierzytelności w kwocie 3.900.000 z tytułu odszkodowania za lata 2002-2004 z wierzytelnością w kwocie 905.065,85 zł, na którą składa się zadłużenie pozwanej spółki z tytułu zrealizowanych dostaw towarów.

Ustalił nadto Sąd Okręgowy, że z powództwa pozwanej spółki przeciwko powodowej spółce toczył się przed Sądem Okręgowym w Katowicach proces o zapłatę kwoty 2.994.934,15 zł z tytułu odszkodowania za utracony zysk w związku z nienależytym wykonaniem umowy przez stronę powodową. Wyrokiem z dnia 29 września 2010 roku Sąd Apelacyjny zasądził od strony powodowej na rzecz strony pozwanej kwotę 242.810,65 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 23 czerwca 2005 roku do dnia zapłaty, a powództwo ponad tę kwotę oddalił, a także zasądził od strony powodowej na rzecz strony pozwanej kwotę 30.787,99 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Powyższych ustaleń faktycznych Sąd Okręgowy dokonał na podstawie dowodów z dokumentów, opinii biegłego oraz zeznań świadków i pozwanych.

Sąd I instancji, w zakresie objętym cofnięciem pozwu, uchylił nakaz zapłaty i postępowanie umorzył na zasadzie art. 355 § 1 w zw. z art. 203 § 1 i 2 w zw. z art. 496 k.p.c.

Ponadto Sąd uznał, że w razie wypełnienia weksla in blanco przez wierzyciela osobistego (remitenta) wierzyciel ma obowiązek podać, z jakiego tytułu domaga się zapłaty i przedstawić stosowne wyliczenie, a także powinien wyjaśnić, z czego konkretnie wpisana na wekslu suma wynika. Ponadto, jeżeli weksel został wręczony celem zabezpieczenia określonej wierzytelności, to może on zostać następnie wykorzystany celem dochodzenia innej wierzytelności wyłącznie za zgodą stron. W ocenie Sądu I instancji Grzegorz W. i J. Z. nie wyrazili zgody, aby opisany weksel in blanco zabezpieczał wierzytelności określone umową – ugodą z 2003 roku. Tymczasem strona powodowa wykorzystwała weksel gwarancyjny do dochodzenia roszczeń wynikających ze wskazanej umowy – ugody, a więc umowy innej niż sprecyzowanej w deklaracji wekslowej. Sąd wskazał jednocześnie, że określone w ugodzie kwoty zadłużenia wbrew twierdzeniom strony powodowej nie wynikały wyłącznie z umowy o współpracy zawartej pomiędzy stronami w dniu 21 grudnia 2001 roku, gdyż na określoną w ugodzie kwotę składały się m.in. odsetki za rok 2001, a więc za okres,

gdy strony nie wiązała jeszcze umowa o współpracy z dnia 21 grudnia 2001 roku, a współpraca stron regulowana była wcześniejszymi porozumieniami. Odnośnie pozwanego J. Z. którego odpowiedzialność strona powodowa wywodziła z poręczenia wekslowego, przeprowadzone w sprawie postępowanie dowodowe prowadziło do wniosku – zdaniem Sądu Okręgowego – że zachowanie pozwanego w postaci napisania nazwiska na grzbiecie weksla nie stanowiło oświadczenia woli – J. Z. nie udzielił zatem poręczenia wekslowego. Pozwany podpisał się na grzbiecie weksla omyłkowo, o czym strona powodowa wiedziała, gdyż pozwany zwrócił na to uwagę jej przedstawicielowi. Ponadto Sąd I instancji podkreślił, że nawet gdyby przyjąć, że pozwany J. Z. dokonał poręczenia wekslowego, należałoby stwierdzić, że jest ono nieważne, ponieważ był on dłużnikiem głównym- wystawcą weksla własnego. Zgodnie z art. 30 Prawa wekslowego aval może dać osoba trzecia lub nawet osoba podpisana na wekslu, w szczególności np. członkowie zarządu spółki z ograniczoną odpowiedzialnością będącej wystawcą weksla własnego mogą poręczyć za spółkę, przy czym podpisując weksel zaciągają zobowiązanie imieniem spółki, natomiast udzielając poręczenia wekslowego działają jako osoby fizyczne poręczające za osobę prawną. Natomiast poręczycielem nie może być akceptant, a w przypadku weksla własnego jego wystawca, ponieważ są oni dłużnikami głównymi. Sąd Okręgowy zwrócił uwagę, że G. W. i J. Z. podpisali weksel in blanco jako wspólnicy spółki cywilnej, która nie ma zdolności wekslowej, a zatem nie spółka, lecz wspólnicy są uczestnikami stosunku wekslowego. Skoro pozwany J. Z. był dłużnikiem głównym z weksla, odpowiadającym solidarnie z G. W., podpisanie przez niego weksla jako poręczyciel jest nieważne. Nie zmienia tego okoliczność późniejszego przekształcenia spółki cywilnej w posiadającą osobowość prawną spółkę kapitałową.

O kosztach Sąd pierwszej instancji orzekł zgodnie z ogólną zasadą wyrażoną w art. 98 k.p.c., iż strona przegrywająca proces winna zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. Sąd Okręgowy potraktował stronę powodową jako przegrywającą także w zakresie objętym umorzeniem postępowania, albowiem strona pozwana pierwsza podniosła, iż dokonała potrącenia, zaś oświadczenie o potrąceniu zostało złożone w dniu 10 czerwca 2005 roku. Sąd zasądził na rzecz pozwanych do niepodzielnej ręki kwotę 23.100 zł, na którą złożyły się : opłata od zarzutów w kwocie 1.500 zł uiszczona przez pozwanego J. Z. oraz wynagrodzenie profesjonalnego pełnomocnika w wysokości trzykrotnej stawki minimalnej ustalonej na podstawie § 6 pkt. 7 w zw. z § 2 ust. 1 i 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U. nr 163, poz. 1348 ze zm.).

Strona powodowa zaskarżyła powyższy wyrok w całości zarzucając mu:

- naruszenie przepisów prawa materialnego poprzez błędną ich wykładnię oraz niewłaściwe zastosowanie, a to:

a) art. 6 k.c. skutkujące błędnym i niewłaściwym przyjęciem, iż w razie wypełnienia weksla in blanco w zakresie sumy wekslowej przez wierzyciela osobistego, wierzyciel ten ma obowiązek podać, z jakiego tytułu domaga się zapłaty i przedstawić stosowne wyliczenie oraz powinien wyjaśnić, z czego konkretnie wpisana na wekslu suma wynika

b) art. 65 §2 k.c. skutkujące błędnym i niewłaściwym przyjęciem, iż weksel in blanco wraz z deklaracją wekslową z dnia 21 grudnia 2001 roku nie stanowił również zabezpieczenia wykonania umowy ugody z dnia 18 marca 2003 roku,

c) art. 498 k.c. skutkujące błędnym i niewłaściwym przyjęciem, iż w dacie składania przez pozwaną spółkę oświadczenia z dnia 10 czerwca 2005 roku o potrąceniu wierzytelności rzekomo istniejących z tytułu odszkodowania, spełnione były wobec tej wierzytelności określone w tym przepisie przesłanki jednostronnego jej potrącenia z wierzytelnością powoda dochodzoną w niniejszym postępowaniu

d) art. 505 pkt. 3 k.c. skutkujące błędnym i niewłaściwym przyjęciem, że pozwana spółka mogła dokonać jednostronnego potrącenia swoich wierzytelności wynikających z zarzucanych powodowi czynów niedozwolonych określonych w oświadczeniu o potrąceniu z dnia 10 czerwca 2005 roku z wierzytelnością powoda dochodzoną w niniejszym postępowaniu,

e) art. 917 w zw. z art. 506 k.c. skutkujące błędnym przyjęciem, że zawarta pomiędzy stronami umowa ugody z dnia 18 marca 2003 roku była odrębnym od umowy o współpracy z dnia 21 grudnia 2001 roku źródłem zobowiązań

strony pozwanej wobec strony powodowej, kreującym nowym zobowiązaniem pomiędzy tymi samymi stronami, a ustalone w tej ugodzie zadłużenie co do należności głównych nie jest tym samym zadłużeniem, co powstałe w wyniku wykonywania przez strony tej umowy o współpracy,

f) art. 30 ust.2 w zw. z art. 103 ust. 3 oraz art. 31 ust. 2 i 4 zd. 2 Prawa wekslowego skutkujące błędnym przyjęciem, że pozwany J. Z. nie mógł udzielić poręczenia wekslowego za wystawców weksla in blanco, w tym za G. W., a po zmianach podmiotowych także za pozwaną P. Sp. z o.o oraz art. 26§5 w zw. z art. 551§2 kodeksu spółek handlowych skutkujące błędnym przyjęciem, że przekształcenie przez (...) spółki cywilnej w spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością skutkowało koniecznością wystawienia przez nich nowego weksla in blanco wraz z nową deklaracją wekslową,

- naruszenie przepisów prawa procesowego, które to naruszenia miały istotny wpływ na wynik sprawy skutkując nieuzasadnionym uchynieniem przez Sąd I instancji nakazu zapłaty z dnia 29 lipca 2005 roku w całości i oddaleniem niniejszego powództwa w stosunku do pozwanych, a to:

a) art. 227 k.p.c. poprzez nierozpoznanie przez Sąd wszystkich istotnych okoliczności sprawy, w szczególności wskazanych w pkt. I i III petitum niniejszej apelacji, a w tym zakresie braku obowiązku po stronie powoda wskazania szczegółowego wyliczenia i podstaw prawnych kwoty wekslowej, braku ustawowej i umownej dopuszczalności i skuteczności potrącenia dokonanego przez pozwaną spółkę w oświadczeniu z dnia 10 czerwca 2005 roku, braku konieczności prawnej i faktycznej załączenia do umowy ugody z dnia 18 marca 2003 roku nowego weksla in blanco, zabezpieczenia umowy ugody z dnia 18 marca 2003 roku przez weksel in blanco wraz z deklaracją wekslową z dnia 21 grudnia 2001 roku, skuteczności i dopuszczalności poręczenia wekslowego udzielonego przez pozwanego J. Z. oraz tożsamości wierzytelności powoda z tytułu należności głównych i odsetek od nich wskazanych w umowie ugody z dnia 18 marca 2003 roku z wierzytelnościami z umowy o współpracy z dnia 21 grudnia 2001 roku,

b) art.232 w zw. z art. 485 § 2 i 4 k.p.c. poprzez błędne i wadliwe przyjęcie przez Sąd, iż w razie wypełnienia weksla in blanco w zakresie sumy wekslowej przez wierzyciela osobistego wierzyciel ten ma obowiązek podać, z jakiego tytułu domaga się zapłaty i przedstawić stosowne wyliczenie oraz powinien wyjaśnić, z czego konkretnie wpisana na wekslu suma wynika,

c) art. 233 k.p.c. poprzez brak wszechstronnego rozważenia przez Sąd zebranego w sprawie materiału dowodowego oraz przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów, w tym zakresie wskazanym w pkt. I i pkt. III petitum niniejszej apelacji, polegający w szczególności na:

1) nieuzasadnionej odmowie mocy dowodowej przeważającej części zeznań świadka A. Ł., w szczególności w zakresie błędnego i niewłaściwego ustalenia, iż weksel in blanco wraz z deklaracją wekslową z dnia 21 grudnia 2001 roku nie miały stanowić zabezpieczenia do umowy ugody z dnia 18 marca 2003 roku oraz wierzytelności wskazane w §1 i 3 umowy ugody z dnia 18 marca 2003 roku oraz kwota wekslowa, na którą został wypełniony przedmiotowy weksel in blanco nie były tymi samymi wierzytelnościami, które powstały w związku z wykonywaniem umowy o współpracy z dnia 21 grudnia 2001 roku,

2) fragmentarycznym, dowolnym i wybiórczym oparciem się przez Sąd na dowodach w postaci dokumentów oraz zeznań świadków, a w tym zeznań świadków A. Ł. i A. W. oraz dokumentów przedłożonych przez stronę powodową, w szczególności w zakresie błędnego ustalenia, że weksel in blanco wraz z deklaracją wekslową z dnia 21 grudnia 2001 roku nie stanowiły zabezpieczenia do umowy ugody z dnia 18 marca 2003 roku oraz wierzytelności wskazane w § 1 umowy ugody z dnia 18 marca 2003 roku oraz kwota wekslowa, na którą został wypełniony przedmiotowy weksel nie były tymi samymi wierzytelnościami, które powstały w związku z wykonywaniem umowy o współpracy z dnia 21 grudnia 2001 roku

3) przyjęciu przez Sąd, iż zeznania J. Z. i G. W. są logiczne i znajdują potwierdzenie w treści przeprowadzonych dowodów

4) sprzeczności poczynionych przez Sąd ustaleń z zasadami doświadczenia życiowego oraz zasadami logicznego rozumowania, a w szczególności w zakresie błędnego i niewłaściwego przyjęcia przez Sąd, iż wypełniając weksel in wytaczając niniejsze powództwo powód winien wskazać szczegółowe wyliczenie i podstawy prawne kwoty wekslowej, iż dopuszczalne i skuteczne było potrącenia dokonanego przez pozwaną spółkę w oświadczeniu z dnia 10 czerwca 2005 roku, iż strony powinny do umowy ugody z dnia 18 marca 2003 roku załączyć nowy weksel in blanco, iż weksel in blanco wraz z deklaracją wekslową z dnia 21 grudnia 2001 roku nie zabezpieczał umowy ugody z dnia 18 marca 2003 roku, iż nie dopuszczalne i nieskuteczne było poręczenie wekslowe udzielone przez pozwanego J. Z., iż wierzytelności powoda z tytułu należności głównych wskazane w umowie ugody z dnia 18 marca 2003 roku nie są tymi samymi wierzytelnościami, które powstały w wykonaniu umowy o współpracy z dnia 21 grudnia 2001 roku,

d) art. 247 k.p.c. poprzez przeprowadzenie przez Sąd dowodu z przesłuchania pozwanych, tj. J. Z. i G. W. działającego za pozwaną spółkę przeciwko podstawie dokumentów stanowiących dowody w tej sprawie, a w szczególności umowy ugody z dnia 18 lutego 2003 roku, co doprowadziło do błędnego i niewłaściwego ustalenia przez Sąd w oparciu o te wyjaśnienia, iż weksel in blanco wraz z deklaracją wekslową z dnia 21 grudnia 2001 roku nie stanowił również zabezpieczenia wykonania tej ugody oraz weksla in blanco wraz z deklaracją wekslową z dnia 21 grudnia 2001 roku, co doprowadziło do błędnego i niewłaściwego ustalenia przez Sąd w oparciu o te wyjaśnienia, iż J. Z. nie udzielił poręczenia wekslowego,

e) art. 299 k.p.c. poprzez przeprowadzenie przez Sąd dowodu z przesłuchania pozwanych jeszcze przed przeprowadzeniem innych dowodów i podjęciem działań w kierunku wyjaśnienia wszystkich faktów istotnych dla niniejszej sprawy,

f) art. 328 § 2 k.p.c. poprzez wadliwe sporządzenie przez Sąd uzasadnienia wyroku, a w szczególności niewskazanie przyczyn odmowy wiarygodności i mocy dowodowej dowodom ze znacznej części zeznań świadka A. Ł. oraz zgłoszonych przez stronę powodową dokumentów,

g) art. 493 § 3 w zw. z art. 485 k.p.c. poprzez błędne i wadliwe przyjęcie przez Sąd, iż pozwana spółka mogła dokonać jednostronnego potrącenia swoich wierzytelności nieudowodnionych dokumentami wymienionymi w art. 485 k.p.c. z wierzytelnością powoda dochodzoną w niniejszym postępowaniu

h) art. 98 k.p.c. w zw. z art. 498 k.p.c. poprzez błędne i niewłaściwe przyjęcie przez Sąd, iż powód przegrał niniejsze postępowanie również w zakresie kwoty 375.593,89 zł, w stosunku do której pozew został cofnięty na skutek dokonanego przez powoda potrącenia,

- sprzeczność poczynionych przez Sąd istotnych ustaleń faktycznych z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego,

- nierozpoznanie istoty sprawy poprzez pominięcie merytorycznych zarzutów powoda oraz niewyjaśnienie i pozostawienie poza oceną Sądu wskazanych przez powoda okoliczności faktycznych, stanowiących przesłanki zastosowania norm prawa materialnego będących podstawami roszczeń powoda.

Wskazując na powyższe zarzuty apelacji strona powodowa wniosła o zmianę wyroku w całości i orzeczenie co do istoty sprawy, poprzez uchylenie nakazu zapłaty z dnia 29 lipca 2005 roku w całości oraz zasądzenie od pozwanych (...) sp. z o.o. oraz J. Z. na rzecz powoda kwoty 704.148,55 zł wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od tej kwoty od dnia 8 czerwca 2005 roku do dnia zapłaty oraz kwoty od kwoty 375.593,89 zł od dnia 8 czerwca 2005 roku do dnia 29 września 2010 roku oraz zwrotu kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa prawnego za każdą instancję w wysokości co najmniej trzykrotności stawek minimalnych za daną instancję określonych w odrębnych przepisach.

W odpowiedzi na apelację pozwani wniesli o jej oddalenie, zasądzenie od strony powodowej na rzecz strony pozwanej kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych albo według spisu kosztów w przypadku jego złożenia oraz zasądzenie od strony powodowej na rzecz pozwanego J. Z. kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych albo według spisu kosztów w przypadku jego złożenia.

Strona pozwana podniosła, że strona powodowa wypełniła weksel sprzecznie z deklaracją wekslową, a ponadto powód był zobowiązany udowodnić, że nie jest wierzycielem pozwanego w stosunku podstawowym w związku z wystawionym wekslem. Ponadto pozwani podnieśli, że weksel nie zawiera wszystkich koniecznych elementów weksla określonych w art. 101 Prawa wekslowego. Pozwani wskazali również, że uzupełnienie weksla sprzeczne z umową powoduje, że powód był zobowiązany do udowodnienia wiarygodności w stosunku podstawowym bez względu na treść weksla. Ponadto pozwani podnieśli, że przedmiotowy weksel in blanco nie stanowił zabezpieczenia umowy ugody z dnia 18 lutego 2003 roku.

Po rozpoznaniu apelacji Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja zasługiwała na uwzględnienie jedynie w części.

Sąd Apelacyjny podzielił ustalenia faktyczne dokonane przez Sąd I instancji i przyjął je za własne z tym zastrzeżeniem, iż ustalił, że w umowie – ugodzie z dnia 18 lutego 2003 roku strony potwierdziły wszelkie ustanowione zabezpieczenia w związku z umową o współpracy z dnia 21 grudnia 2001 roku.

W pierwszej kolejności należy podkreślić, że Sąd I instancji błędnie uznał, iż w razie wypełnienia weksla in blanco w zakresie sumy wekslowej przez wierzyciela osobistego, wierzyciel ten ma obowiązek podać, z jakiego tytułu domaga się zapłaty i przedstawić stosowne wyliczenie oraz wyjaśnić, z jakiego tytułu wpisana na wekslu suma wynika. Należy bowiem zwrócić uwagę na treść art. 10 Prawa wekslowego, zgodnie z którym, jeżeli weksel, niepełny w chwili wystawienia, uzupełniony został niezgodnie z zawartym porozumieniem, nie można wobec posiadacza zasłaniać się zarzutem, że nie zastosowano się do tego porozumienia, chyba że posiadacz nabył weksel w złej wierze albo przy nabyciu dopuścił się rażącego niedbalstwa. Ciężar dowodu zawarcia umowy regulującej sposób wypełnienia weksla oraz wypełnienia weksla niezgodnie z umową ciąży zatem na wekslowo zobowiązanym, a zatem to strona pozwana winna wykazać, że weksel został wypełniony przez stronę powodową niezgodnie z treścią deklaracji wekslowej (orzeczenia SN: z dnia 24 lutego 1928 r., I C 2161/27, Zb. Orz. SN 1928, poz. 40; z dnia 12 stycznia 1934 r., C 2217/33, MPHw 1935, s. 207; T. Komosa, W. Opalski, Prawo..., s. 46; I. Rosenblüth, Prawo..., s. 203; A.D. Szczygielski, Instytucja..., s. 295). Powyższa okoliczność nie została jednakowoż udowodniona przez stronę pozwaną, zaś trudno zgodzić się ze stanowiskiem wyrażonym przez Sąd I instancji, jakoby to na stronie powodowej spoczywał w tym zakresie ciężar dowodowy. W tym miejscu należy również podkreślić, że wszelkie elementy, które winien zawierać weksel własny (także in blanco) zostały określone w art. 101 Prawa wekslowego, zaś powołany przepis nie przewiduje, aby elementem koniecznym weksla było określenie, z jakiego tytułu dany weksel został wystawiony. Podkreślenia wymaga również okoliczność, że powyższa informacja znalazła się w deklaracji wekslowej (k. 185), a zatem został spełniony wymóg istotny dla ważności porozumienia wekslowego. Ponadto – zdaniem Sądu Apelacyjnego – nie można zgodzić się z twierdzeniem strony pozwanej, jakoby zabezpieczenie w postaci weksla in blanco nie zostało potwierdzone w umowie – ugodzie zawartej pomiędzy stronami w dniu 18 lutego 2003 roku. W pierwszej kolejności należy stwierdzić, że strony w §5 tejże umowy w sposób jednoznaczny i nie budzący żadnych wątpliwości potwierdziły wszelkie zabezpieczenia ustanowione na rzecz strony powodowej w związku z uprzednio zawartą umową z dnia 21 grudnia 2001 roku. Ponadto, nawet gdyby tego postanowienia strony nie zawarły w treści umowy- ugody, to wcale nie oznaczałoby, że zabezpieczenie w postaci weksla in blanco nie istnieje, albowiem dla istnienia weksla nie są konieczne dodatkowe oświadczenia stron w przypadku zawierania nowych umów, które w sposób istotny nie zmieniają treści poprzedniej umowy. Podkreślić należy, że treść umowy – ugody z dnia 18 lutego 2003 roku wyraźnie wskazuje, że jej celem było ustalenie nowych terminów płatności wiarygodności powstałych w związku z poprzednio zawartą umową o współpracy z dnia 21 grudnia 2001 roku, natomiast ugoda nie zmieniała co do istoty treści stosunku podstawowego, w szczególności nie uległa zmianie wysokość wiarygodności, a zatem nie istniała konieczność ustanawiania nowych zabezpieczeń ani nawet potwierdzania zabezpieczeń poprzednio ustanowionych. Nie miało również żadnego znaczenia, że określone w umowie – ugodzie kwoty zadłużenia wynikały nie tylko z umowy o współpracy zawartej pomiędzy stronami w dniu 21 grudnia 2001 roku, albowiem nie zmieniało to w żaden sposób jej treści ani tym bardziej nie powodowało wygaśnięcia związanych z nią zabezpieczeń. Należy stanowczo stwierdzić, że umowa – ugoda z dnia 18 lutego 2003 roku nie kreowała pomiędzy stronami nowego zobowiązania, ale potwierdzała jedynie dotychczas istniejące. W tym zakresie Sąd Apelacyjny poczynił odmienne ustalenia faktyczne uznając, że

weksel in blanco wraz z deklaracją wekslową z dnia 21 grudnia 2001 roku stanowiły również zabezpieczenie do umowy – ugody zawartej pomiędzy stronami w dniu 18 lutego 2003 roku. Tym samym Sąd I instancji opierając się w tym zakresie na treści dowodu z przesłuchania pozwanych J. Z. i G. W., pomimo niewątpliwej treści samej umowy – ugody z dnia 18 lutego 2003 roku, prowadził postępowanie dowodowe przeciwko osnowie dokumentu, czym naruszył dyspozycję art. 247 k.p.c. Sąd Apelacyjny dostrzega także naruszenie art. 299 k.p.c. dokonane w toku procesu przed Sądem I instancji, a polegające na przeprowadzeniu w pierwszej kolejności dowodu z przesłuchania stron, pomimo wyraźnej odmiennej dyspozycji powołanego wyżej przepisu, jednakowoż – zdaniem Sądu Apelacyjnego – powyższe uchybienie nie stało się przyczyną błędu w ustaleniach faktycznych (o którym mowa wyżej) ani nie miało wpływu na rozstrzygnięcie przedmiotowej sprawy.

Nieskuteczny był również zarzut przedawnienia zgłoszony w toku procesu przez stronę pozwaną, albowiem – w ocenie Sądu Apelacyjnego – zawarcie umowy – ugody z dnia 18 marca 2003 roku niewątpliwie było uznaniem roszczenia przez stronę pozwaną. Mając na uwadze treść art. 123 § 1 pkt. 2 k.c., zgodnie z którym bieg przedawnienia przerywa się przez uznanie roszczenia przez osobę, przeciwko której roszczenie przysługuje oraz wobec faktu, iż strona powodowa wniosła przedmiotowy pozew już w dniu 30 czerwca 2005 roku, należało uznać, że do przedawnienia roszczenia nie doszło, a zatem strona powodowa była uprawniona do wypełnienia weksla in blanco. Zwrócić należy uwagę, że w umowie – ugodzie z dnia 18 lutego 2003 roku strony ustaliły sposób spłaty zadłużenia oraz postanowiły, że ugoda obowiązuje od dnia 18 lutego 2003 roku do dnia całkowitej spłaty zadłużenia z tytułu należności głównej, nie dłużej niż do dnia 31 grudnia 2005 roku. Bieg terminu przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenia stało się wymagalne (art. 120 § 1 zd. 1 kc), zatem biorąc pod uwagę ustalenia stron zawarte w ugodzie co do wymagalności roszczenia, nie sposób uznać zarzutu przedawnienia za uzasadniony.

Mając na uwadze powyższe, za zasadne należało uznać zarzuty strony powodowej w tym przedmiocie.

Nie można zgodzić się natomiast z twierdzeniem strony powodowej, jakoby Sąd I instancji błędnie przyjął, iż oświadczenie strony pozwanej z dnia 10 czerwca 2005 roku o potrąceniu przedmiotowej wierzytelności zostało dokonane z naruszeniem art. 498 k.c. i w związku z tym było nieskuteczne. Po pierwsze należy wskazać, że co do wysokości wierzytelności przysługującej stronie pozwanej, a stanowiącej przedmiot potrącenia, zasadnie Sąd I instancji wziął pod uwagę treść wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 29 września 2010 roku (k. 840), albowiem wyrok ten przesądził o tym, jaka kwota mogła stać się przedmiotem oświadczenia o potrąceniu dokonanego przez stronę pozwaną. Ponadto zgodnie z treścią art. 498 k.c., gdy dwie osoby są jednocześnie względem siebie dłużnikami i wierzycielami, każda z nich może potrącić swoją wierzytelność z wierzytelności drugiej strony, jeżeli przedmiotem obu wierzytelności są pieniądze lub rzeczy tej samej jakości oznaczone tylko co do gatunku, a obie wierzytelności są wymagalne i mogą być dochodzone przed sądem lub przed innym organem państwowym, a zatem skoro wierzytelność przysługująca stronie pozwanej miała charakter pieniężny, zaś stała się obie wierzytelności były wymagalne w chwili składania przez stronę pozwaną oświadczenia o potrąceniu, to oświadczenie to musiało odnieść skutek. Mając na uwadze, że wierzytelność przysługująca stronie powodowej stała się wymagalna już w dniu 8 czerwca 2005 roku (tj. w dniu następującym po dniu, w którym przypadał termin zapłaty wierzytelności wynikającej z zobowiązania wekslowego wynikający z treści wezwania do zapłaty z dnia 24 maja 2005 roku), należy uznać, że została spełniona przesłanka wymagalności obu wierzytelności stanowiących przedmiot potrącenia i potrącenie stało się możliwe w dniu 8 czerwca 2005 roku, albowiem stosownie do treści art. 499 zd. 2 k.c. - oświadczenie ma moc wsteczną od momentu, kiedy potrącenie stało się możliwe.

W ocenie Sądu Apelacyjnego tak sformułowany zarzut apelacyjny niewątpliwie jest wyrazem braku konsekwentnego działania strony powodowej, albowiem w toku procesu przed Sądem I instancji strona powodowa cofnęła pozew w zakresie wierzytelności przysługującej stronie pozwanej (zasądzonej wyrokiem Sądu Apelacyjnego w K.z dnia 29 września 2010 roku), a stanowiącej przedmiot złożonego oświadczenia o potrąceniu. Strona powodowa uznała tym samym dokonane przez stronę pozwaną oświadczenie o potrąceniu za skuteczne, z tym zastrzeżeniem, iż uznała, że data skuteczności tego oświadczenia przypada na dzień 29 września 2010 roku, a zatem dziwi zarzut apelacyjny

sformułowany przez stronę powodową kwestionujący skuteczność złożonego przez stronę pozwaną oświadczenia o potrącenia.

Z powyższych względów nie zasługiwał na uwzględnienie także zarzut naruszenia prawa procesowego, a to art. 227 k.p.c. poprzez nierozpoznanie przez Sąd wszystkich istotnych okoliczności sprawy, a to braku obowiązku po stronie powoda wskazania szczegółowego wyliczenia i podstaw prawnych kwoty wekslowej (Sąd I instancji rozpoznał tę kwestię, choć niezgodnie ze stanowiskiem strony powodowej), braku ustawowej i umownej dopuszczalności i skuteczności potrącenia dokonanego przez pozwaną spółkę w oświadczeniu z dnia 10 czerwca 2005 roku, braku konieczności faktycznej i prawnej załączania do umowy ugody z dnia 18 marca 2003 roku nowego weksla in blanco, zabezpieczenia umowy ugody z dnia 18 marca 2003 roku przez weksel in blanco wraz z deklaracją wekslową z dnia 21 grudnia 2001 roku, skuteczności i dopuszczalności poręczenia wekslowego udzielonego przez J. Z. oraz tożsamości wierzytelności powoda z tytułu należności głównych i odsetek od nich wskazanych w umowie ugody z dnia 18 marca 2003 roku z wierzytelnościami z umowy o współpracy z dnia 21 grudnia 2001 roku.

Sąd I instancji wszystkie wymienione wyżej kwestie rozpoznał, a jedynie nie podzielił stanowiska prezentowanego przez powodową spółkę, co z oczywistych względów musiało skutkować uznaniem tego zarzutu za całkowicie bezzasadny.

Podobnie Sąd Apelacyjny potraktował zarzut naruszenia prawa procesowego, a to art. 232 w zw. z art. 485 §2 i 4 k.p.c. poprzez błędne przyjęcie przez Sąd, iż w razie wypełnienia weksla w zakresie sumy wekslowej przez wierzyciela osobistego wierzyciel ten ma obowiązek podać, z jakiego tytułu domaga się zapłaty i przedstawić stosowne wyliczenie oraz, iż powinien on wyjaśnić, z czego konkretnie wpisana na wekslu suma wynika.

Sąd Apelacyjny pragnie podkreślić, że tego rodzaju zarzut jest raczej zarzutem dotyczącym sfery prawa materialnego, a nie procesowego, a zatem został błędnie skonstruowany, zaś istotę tego problemu wyjaśniono w powyższej części uzasadnienia.

W ocenie Sądu Apelacyjnego na uwzględnienie nie zasługiwał również zarzut naruszenia prawa materialnego, a to art. 30 w zw. z art. 103 ust. 3 oraz art. 31 ust. 2 i 4 zd. 2 Prawa wekslowego poprzez błędne przyjęcie, iż pozwany J. Z. nie mógł udzielić poręczenia wekslowego za wystawców weksla in blanco, w tym za G. W., a po zmianach podmiotowych także za pozwaną spółkę. W pierwszej kolejności należy wskazać, że zgodnie z treścią art. 30 zd. 2 Prawa wekslowego poręczenie może dać osoba trzecia lub nawet osoba, podpisana na wekslu. Zatem poręczenia może udzielić osoba trzecia lub nawet osoba już podpisana na wekslu, np. wspólnicy spółki z ograniczoną odpowiedzialnością lub wspólnicy spółki jawnej mogą poręczyć za spółkę. Przy czym zasadą jest, że jeżeli poręczenia udziela osoba już podpisana na wekslu, nie może ona udzielić poręczenia za osoby, wobec których sama odpowiada już wekslowo. Awal umieszczony przez taką osobę może tylko zwiększać jej odpowiedzialność. I tak indosant może poręczyć, ale tylko za osoby, których nie jest dłużnikiem z tytułu indosu (por. orzeczenie SN z dnia 4 października 1962 r., 2 CR 772/61, M. Praw. 1993, nr 3, s. 24 oraz A. Górski, Prawo..., s. 134; T. Komosa, W. Opalski, Prawo..., s. 77; I. Rosenblüth, Prawo..., s. 381; A.D. Szczygielski, Poręka wekslowa, Warszawa 1935, s. 35; S. Wróblewski, Prawo..., s. 170).

Nie ulega wątpliwości, że – niezależnie od tego, czy pozwany J. Z. miał zamiar udzielić poręczenia wekslowego czy takiego zamiaru nie miał – jako dłużnik główny nie mógł być poręczycielem. Słusznie Sąd I instancji podkreślił, że spółka cywilna (taką formę prawną miała bowiem pozwana spółka w chwili zaciągania zobowiązania wekslowego) nie ma zdolności wekslowej, a zatem nie spółka, lecz wspólnicy są uczestnikami stosunku wekslowego, będąc zobowiązanymi lub uprawnionymi z weksla. Skoro zatem pozwany J. Z. był dłużnikiem głównym z weksla jako wspólnik spółki cywilnej, podpisanie przez niego weksla w charakterze poręczyciela należałoby uznać za nieważne stosownie do treści art. 58 §1 i 3 k.c. Nie zmienia tego także okoliczność późniejszego przekształcenia się spółki cywilnej w posiadającą osobowość prawną spółkę kapitałową, albowiem istotne znaczenie ma, że w chwili zaciągania zobowiązania wekslowego pozwany był wspólnikiem spółki cywilnej i działał we własnym imieniu, a nie w imieniu spółki, w związku z czym nie mógł występować w charakterze poręczyciela, skoro jednocześnie był zobowiązanym z weksla.

Mając to na uwadze, powyższy zarzut apelacyjny nie zasługiwał na uwzględnienie.

Sąd Apelacyjny nie uwzględnił także zarzutu naruszenia prawa procesowego, a to art. 233 k.p.c. poprzez brak wszechstronnego rozważenia przez Sąd zebranego materiału dowodowego oraz przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów. Przyjmuje się, że ramy swobodnej oceny dowodów muszą być zakreślone wymaganiami prawa procesowego, doświadczenia życiowego, regułami logicznego myślenia oraz pewnego poziomu świadomości prawnej, według których sąd w sposób bezstronny, racjonalny i wszechstronny rozważa materiał dowodowy jako całość, dokonuje wyboru określonych środków dowodowych i wążąc ich moc oraz wiarygodność odnosi je do pozostałego materiału dowodowego (zob. uzasadnienie wyroku SN z dnia 20 marca 1980 r., II URN 175/79, OSNC 1980, nr 10, poz. 200; uzasadnienie wyroku SN z dnia 10 czerwca 1999 r., II UKN 685/98, OSNAPIUS 2000, nr 17, poz. 655; uzasadnienie postanowienia SN z dnia 15 lutego 2000 r., III CKN 1049/99, LEX nr 51627; uzasadnienie wyroku SN z dnia 16 maja 2000 r., IV CKN 1097/00, LEX nr 52624; uzasadnienie wyroku SN z dnia 29 września 2000 r., V CKN 94/00, LEX nr 52589; uzasadnienie wyroku SN z dnia 15 listopada 2000 r., IV CKN 1383/00, LEX nr 52544; wyrok SN z dnia 19 czerwca 2001 r., II UKN 423/00, OSNP 2003, nr 5, poz. 137; uzasadnienie wyroku SN z dnia 14 marca 2002 r., IV CKN 859/00, LEX nr 53923; uzasadnienie postanowienia SN z dnia 16 maja 2002 r., IV CKN 1050/00, LEX nr 55499; uzasadnienie wyroku SN z dnia 27 września 2002 r., II CKN 817/00, LEX nr 56906;).

Tymczasem strona powodowa formułując zarzut naruszenia zasady swobodnej oceny dowodów formułuje tak naprawdę zarzut błędnych ustaleń faktycznych i błędnej oceny co do prawa, w szczególności podaje, iż fragmentaryczna i wybiórcza ocena dowodów doprowadziła do błędnego przyjęcia przez Sąd I instancji do ustalenia, że weksel in blanco wraz z deklaracją wekslową z dnia 21 grudnia 2001 roku nie stanowiły również zabezpieczenia do umowy z dnia 18 marca 2003 roku, a także wiarygodności z pierwszej umowy nie były tymi samymi, które znalazły się w drugiej umowie, a także, iż niedopuszczalne i nieskuteczne było poręczenie wekslowe udzielone przez pozwanego J. Z. Powyższe okoliczności zostały przez Sąd ustalone na podstawie materiału dowodowego ocenionego w sposób prawidłowy, a stanowią efekt oceny faktów, a nie dowodów, zatem także i ten zarzut apelacyjny został sformułowany w sposób nieprawidłowy.

W zakresie błędnego ustalenia, iż weksel in blanco wraz z deklaracją wekslową z dnia 21 grudnia 2001 roku nie miały stanowić również zabezpieczenia do umowy ugody z dnia 18 marca 2003 roku Sąd Apelacyjny uznał, że doszło do uchybienia w postępowaniu przed Sądem I instancji, a kwestię tę omówił przy okazji rozprawiania się z zarzutami dotyczącymi naruszenia prawa materialnego (por. powyższa część uzasadnienia).

Jako bezzasadny należało także ocenić zarzut naruszenia art.328 § 2 k.p.c., gdy uzasadnienie zaskarżonego wyroku zawiera wszystkie niezbędne elementy, o których mowa w tym przepisie. Naruszenie art. 328 §2 k.p.c. może polegać na tym, że uzasadnienie wyroku nie zawiera wszystkich koniecznych elementów, które zostały wymienione w powołanym przepisie (por. postanowienie SN z dnia 17 października 2009r., I CKN 1166/98), czego Sąd Apelacyjny nie dopatrył się w uzasadnieniu Sądu I instancji.

Mając na uwadze powyższe, Sąd na podstawie art.386 §1 k.p.c. (w wyniku uwzględnienia części zarzutów podnoszonych przez stronę powodową) zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, iż w pkt. I nadał mu brzmienie: „uchyla nakaz zapłaty wydany przez Sąd Okręgowy w Krakowie w dniu 29 lipca 2005 roku, sygn. akt I Nc(...))i umarza postępowanie co do kwoty 375.593,89 zł oraz co do odsetek od tej kwoty liczonych od dnia 29 września 2010 roku do dnia zapłaty, zasądza od strony pozwanej (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w K. na rzecz strony powodowej (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w K. kwotę 704.148,55 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 8 czerwca 2005 roku do dnia zapłaty, zaś w pozostałym zakresie powództwo oddala”, zaś w pkt. II zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że zasądził od strony powodowej na rzecz strony pozwanej kwotę 12.300,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu oraz zasądził od strony pozwanej na rzecz strony powodowej kwotę 12.402 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

W wyniku uwzględnienia części zarzutów dotyczących sfery prawa materialnego Sąd Apelacyjny – mając na uwadze treść art. 496 k.p.c.- uchylił nakaz zapłaty wydany uprzednio w postępowaniu nakazowym oraz orzekł co do istoty

sprawy. Sąd zasądził kwotę 704.148,55 zł uwzględniając fakt cofnięcia pozwu w pozostałej części, co do której Sąd I instancji prawidłowo umorzył postępowanie, zaś Sąd Apelacyjny – dla poprawności stylistycznej- ten fragment orzeczenia jedynie powtórzył uściślając, że umorzenie postępowania (art. 355 §1 k.p.c.) nastąpiło w odniesieniu do kwoty 375.593,89 zł, albowiem co do takiej kwoty strona powodowa cofnęła pozew. Sąd Apelacyjny oddalił powództwo w pozostałym zakresie, a to w odniesieniu do żądania strony powodowej co do odsetek od kwoty 375.593,89 zł liczonych od dnia 8 czerwca 2005 roku do dnia 29 września 2010 roku mając na uwadze, iż zgodnie z treścią art. 499 zd. 2 k.c. oświadczenie o potrąceniu ma moc wsteczną od chwili, kiedy potrącenie stało się możliwe.

Na gruncie przedmiotowej sprawy należy stwierdzić, że potrącenie stało się możliwe już w dniu 8 czerwca 2005 roku, tj. w dniu, kiedy wierzytelność przysługująca stronie powodowej stała się wymagalna, zaś treść wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 29 września 2010 roku stanowiła jedynie potwierdzenie skuteczności dokonanego uprzednio przez stronę pozwaną oświadczenia o potrąceniu. Wobec powyższego żądanie w zakresie odsetek liczonych od kwoty, co do której umorzono postępowanie w okresie od dnia 8 czerwca 2005 roku do 29 września 2010 roku należało uznać za bezzasadne.

Sąd Apelacyjny wobec zmiany wyroku Sądu I instancji w zasadniczej części orzekł odmiennie także o kosztach procesu mając na uwadze treść art. 98 k.p.c., zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony oraz treść art. 100 k.p.c., zgodnie z którym sąd w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone.

z powyższym, wobec uznania pozwanego J. Z. za stronę wygrywającą w całości, Sąd zasądził od strony powodowej na jego rzecz kwotę 12.300 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 10.800 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego ustalonych na podstawie §6 pkt. 7 w zw. z §2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (stawka minimalna zwiększona o połowę z uwagi na zawiły charakter sprawy oraz wysoki stopień zaangażowania pełnomocnika w prowadzenie sprawy) oraz kwotę 1.500 zł tytułem zwrotu opłaty od zarzutów, którą w części uiścił pozwany.

Ponadto Sąd uznał, że strona powodowa w stosunku do pozwanej spółki (...) jest stroną wygrywającą w części wynoszącej 2/3, zaś potraktował ją jako stronę przegrywającą w części, co do której cofnięto pozew, a to co do kwoty 375.593,89 zł, a zatem pozwana spółka wygrała proces w 1/3 części.

Sąd uznał, że strona powodowa przegrała sprawę co do kwoty objętej cofnięciem pozwu, albowiem strona pozwana jeszcze przed wniesieniem pozwu złożyła stronie przeciwnej oświadczenie o potrąceniu obejmujące przedmiotową kwotę. Sąd mając na uwadze wynik sprawy dokonał stosunkowego rozdzielania kosztów zasądzając od strony pozwanej na rzecz strony powodowej kwotę 12.402 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sąd Apelacyjny na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację w pozostałym zakresie.

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono na podstawie art. 391§1 w zw. z art. 98 k.p.c.

Mając na uwadze, iż pozwany J. Z. jest stroną wygrywającą w postępowaniu apelacyjnym Sąd zasądził od strony powodowej na jego rzecz kwotę 5.400 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego, a to kosztów zastępstwa adwokackiego w wysokości ustalonej na podstawie §13 pkt. 2 w zw. z §6 pkt. 7 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu. W związku z tym, iż strona pozwana (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w K. jest stroną przegrywającą w postępowaniu apelacyjnym, Sąd zasądził od strony pozwanej na rzecz strony powodowej kwotę 40.608 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego, na które złożyły się koszty zastępstwa procesowego w kwocie 5.400 zł ustalone na podstawie §12 pkt. 2 w zw. z §6 pkt. 7 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r w sprawie opłat za czynności radców prawnych

oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu oraz opłata od apelacji w kwocie 35.208 zł.